

поставенъ върху четири едно слѣдъ друго наредени колела, отнася майката и бащата на пазаръ въ града; а прѣдъ тежката желѣзна врата стои той — Петърчо — съ камшикъ въ ржка и широко усмихната уста, която по-скоро прилича на дупка.

Владо се смѣе на своитѣ рисунки. Спомня си той какъ много се смѣ учительтъ по рисуване надъ неговата картина: море, прѣпълнено съ нѣкакви парходчета и лодки.

— Но защо си направилъ водата червена? пита го очуденъ учительтъ. — Съ синя боя рисуваме водата.

— Това е Червеното море, г-нъ учителю, отговаря сериозно Владо. А учительтъ се засмива излеко и отминава нататъкъ.

Но още една мила вещь се криеше въ торбичката — въ малка сапунена кутийка грижливо бѣ положено отъ калъ изваяно човѣче. Съ каква радостъ Владо го лѣпѣше! Малката Катя му бъркаше калъ, а Личко събираше кокоши пера за юнашката му шапка. Сжщо такива човѣчета той направи и тѣмъ. . . Но него — Влада — всички тамъ сж го забравили. . . И Катя, и Личко. . . Владо въздъхва и продължава да рови изъ торбичката. Ето и малката книжка съ червена подвързия, на която съ златни букви личеше: „Приказки на братя Гримъ“. Нея единъ голѣмъ господинъ, когото директорката наричаше „господинъ Министре“ — му подари прѣди двѣ години, като високо заяви прѣдъ възпитаницитѣ и директорката:

— Този казва, е най-добриятъ ученикъ? Всеми, момче, отъ мене този подаръкъ. Тукъ има хубави приказки. Учи се, да станешъ човѣкъ!